

† C A S I A N

*Din darul lui Dumnezeu,
Episcop al Dunării de Jos,*

*Prea cuviosului cin monahal,
prea cucernicilor preoți și diaconi,
și dreptmăritorilor creștini din eparhia noastră,
har, pace, sănătate, bucurie duhovnicească deplină
și comuniune creștinească adevărată
de la Mântuitorul înviat din morți,
iar de la Noi, arhierească binecuvântare.*

*Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!*

Iubiți frați și surori în Domnul,

Ne întâlnim toți, slujitori și credincioși, iată, în acest chip, în miez de noapte, în fața sfintelor biserici din toate cătunele, satele, comunele și orașele ținutului istoric al Dunării de Jos - Galați,

Brăila și Tecuci - spre a mărturisi din convingere lăuntrică, cu toată Biserica lui Hristos dreptmăritoare Ortodoxă, Învierea Mântuitorului, „*omorârea iadului, biruința morții și începutul unei alte vieți, veșnice*“ (din Canonul Paștilor).

După ce am traversat duhovnicește „calea“ Postului Paștilor și după ce am urcat sufletește, treaptă cu treaptă, povârnișul încercărilor personale și comunitare, când cei mai mulți, de la tineri la vârstnici, ne-am plecat genunchii inimilor și ne-am curățit de păcate prin post, fapte bune, rugăciuni și spovedanie, ne găsim împreună întăriți, purtând în mâini și în suflete lumina pascală, semnul adevărat al Învierii Domnului „*pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră*“ (Crezul). Cu adevărat, așadar: „*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru dânsa!*“ (din stihurile pascale).

În strălucirea duhovnicească a luminii pascale, trăind bucuria biruinței asupra morții și, mai cu seamă, în evidența păcii din sufletele noastre, să ne rugăm împreună și să primim toți darurile Mântuitorului la Învierea Sa din anul acesta, ca o adevărată comoară de mult preț pentru întreaga umanitate aflată, precum vedem, în neliniște și în suferință.

Dreptmăritori creștini,

Precum v-ați obișnuit, an de an venim unii spre alții, ne adresăm unii altora mesajul pascal, ca o adevărată mărturisire responsabilă a vieții veșnice, pe care ne-o promite tuturor celor credincioși Domnul înviat din morți.

Toți ne bucurăm de prezența numeroasă a celor ce știu că Paștile nu este doar o sărbătoare tradițională și o ocazie de petrecere lumească, ci este o stare autentică de biruință a fricii de moarte, de necunoscut, de neliniștile cele multe și de preocupările pentru greutățile apăsătoare, din viața de zi cu zi.

Toate aceste frământări, reale și adevărate, sunt comune lumii noastre. Pe toate, în singurătate, le simțim ca pe o lespede grea pe ușa sufletului, de care am dori să ne ușurăm și de care am vrea să ne eliberăm, așa cum femeile mironosițe se grăbeau să meargă la mormântul Domnului, căutând pe cineva să le prăvălească piatra grea care era pusă deasupra.

Însă, mai mult decât frământările pentru neliniștile personale, ne preocupă astăzi, pe toți, perspectiva întunecată a morții căreia îi cad pradă ființe nevinovate în războaie care, indiferent de scopul urmărit, sunt o amenințare gravă la adresa vieții oamenilor.

Într-o astfel de încercare prin care trecem în solidaritate de rugăciune cu toți cei ce suferă mutilați de pe urma războiului, purtându-i în gând și pe cei adormiți, tocmai când este momentul „*omorării morții*“, al pogorării Mântuitorului la iad, ca să-i dezlege pe toți cei robiți, noi, credincioșii, de Paști, în biserici, credem profund în darul oferit lumii de Cel înviat, mai întâi Sfinților Săi Apostoli și, prin ei, nouă, tuturor, până la sfârșitul veacurilor. Este darul ce ne lipsește celor mai mulți, chiar și când nu este război sângeros. Este darul sfânt al păcii, care vine de sus, de la Părintele luminilor, dimpreună cu „*tot darul desăvârșit și cu toată darea cea bună*“ (Iacov 1, 17).

Acest dar, pacea, clamat de toată lumea, invocat uneori insistențiar și de cei ce nu cred în pace și nu o apără mai întâi în

ei înșiși, este un dar dumnezeiesc; numai în această dimensiune autentică, pacea poate să ne ofere liniștea, prin care viața își deapănă cursul ei firesc.

Prea iubiților,

Într-o stare de lipsă a păcii se aflau, după evenimentele cutremurătoare ale răstignirii, morții și îngropării Domnului, ucenicii Săi. Erau închiși în aceeași încăpere în care Domnul le spălase picioarele, le oferise Trupul Său și Sângele Său la Cina cea de Taină (Matei 26, 20-29); iar după Înviere, ușile fiind încuiate, adunați fiind ucenicii de frică, „*a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: «Pace vouă!»*“ (Ioan 20, 19). După ce ucenicii s-au bucurat, Iisus cel înviat le-a zis iarăși: „*Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și, suflând asupra lor, le-a zis: Luați Duh Sfânt*“ (Ioan 20, 21-22).

Înțelegem că starea lor era ca a unor condamnați la moarte, din pricina credinței în Hristos cel răstignit și îngropat ca un făcător de rele. Dar, iată cum îi cercetează Domnul! Vine la ei în chiar ziua Învierii Sale intrând în chip miraculos, tainic, prin ușile încuiate, în mijlocul lor, pentru a le spulbera din interior, mai întâi, din suflete, frica de moarte ori de pedeapsă, dăruindu-le pace, ca, mai apoi, în același loc, să le ofere din nou acest dar, și ca o confirmare a puterii Sale dumnezeiești, aducătoare a păcii adevărate și pentru toți, cărora ucenicii le-o vor dăru.

Apostolii au primit, așadar, de Paști, nu numai o vizită a Mântuitorului în închisoarea lor, ci chiar darul ceresc al păcii

lăuntrice, ca esență a energiei purificatoare a Mântuitorului și ca pe un dar ceresc de la Duhul Sfânt, care face din ***noi locașuri ale păcii și dragostei față de orice semen al nostru.***

Pacea, ca dar de Paști, este chiar mărturia autentică a Învierii lui Hristos, Care a surpat, astfel, peretele cel despărțitor al vrajbei, „*căci El este pacea noastră, El care a făcut din cele două lumi una, adică a surpat peretele din mijloc al despărțiturii*“ (Efeseni 2, 14). Hristos cel înviat din morți „*venind a binevestit: Pace vouă, celor de departe și pace celor de aproape*“ (Efeseni 2, 17). Prin Sfinții Apostoli, ne-a zidit pe temelia păcii pe toți în comunitățile dragostei și frățietății care, iată, mărturisesc și astăzi același crez: „*Zidiți fiind pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos. Întru El, orice zidire bine alcătuită crește, ca să ajungă un locaș sfânt în Domnul*“ (Efeseni 2, 20-21).

Nu în mod întâmplător, zidirea lui Hristos, creștinul, în casa Domnului, biserica, începe rugăciunea comună prin invocarea Aducătorului păcii. El, Hristos, „***pacea noastră***“, ne dă pace mai întâi de toate: „*Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu*“ (Ioan 14, 27). Cu pacea lui Hristos în noi, devenim și noi înșine oameni ai păcii și din preaplinul păcii lui Dumnezeu din noi ne rugăm. Doar astfel este rugăciunea rugăciune și bine primită. „*Cu pace, Domnului să ne rugăm*“, „*pentru pacea de sus*“, „*pentru pacea a toată lumea*“, „*Domnului să ne rugăm!*“, ne invită preotul la începutul oricărei slujbe din biserici și chiar din casele noastre ori de la alte împrejurări, când începem lucrarea cu rugăciunea. Dintr-o astfel de invocare a păcii dumnezeiești, care este Domnul nostru Iisus Hristos, Domnul păcii, ne împărtășim cu darurile ei ca rod al

Duhului Sfânt, „*căci dorința Duhului este viața și pacea*“ (Romani 8, 6).

Prelungirea darului dumnezeiesc al păcii în Ziua Învierii s-a făcut, prin Sfinții Apostoli, la toată lumea, ca singura cale adevărată a apărării vieții și garantării ei, în ciuda tuturor violențelor și provocărilor, de orice natură ar fi.

Așa și mărturisesc credincioșii, la slujbe, despre acest mare dar al păcii de la Hristos Domnul, prin apostolii Săi, către întreaga lume: „*Înviat-ai din mormânt și legăturile iadului le-ai rupt. Stricat-ai osânda morții, Doamne, pe toți din cursele vrăjmașului izbăvindu-i. Arătându-Te pe Tine apostolilor Tăi, trimisu-i-ai pe dânșii la propovăduire și prin dânșii, pacea Ta ai dăruit lumii, Unule, Iubitorule de oameni*“ (Troparul Învierii la sfârșitul Utreniei).

Din abundența darurilor Domnului primim, și cei ce nu avem, pace. De aceea, la sfintele slujbe suntem îndemnați noi, slujitorii, de către Domnul să dăm, cu credincioșie, „*pace tuturor*“. Acest dar atât de accesibil celor încrezători și ascultători de Hristos, ca unică binefacere pentru umanitatea tulburată de glasul și de forța distructivă a armelor, este, din păcate, atât de departe de cei ce pun mai presus de orice violența și forța gândirii umane independente de Dumnezeu și de înțelegerea profundă a vieții, ca dar divin, și nu doar ca fapt și realitate socială ale lumii noastre trecătoare.

Dimpotrivă, creștinii sunt invitați neîncetat de glasul conștiinței și de iubirea lui Dumnezeu pentru omenire să construiască pacea launtrică și să se lupte fiecare să înceapă războiul împotriva patimilor, a urii, a violenței și a dorinței de supremație și de dominare a semenului. În împărăția lui

Dumnezeu, pe care o anticipează pe pământ Sfânta Liturghie și viața celor sfinți și îmbunătățiți, se poate ajunge doar pe calea păcii și niciodată pe cea a războiului. „*Fericiți făcătorii de pace, căci aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema!*“ (Matei 5, 9) este chemarea permanentă a Mântuitorului către toată lumea și mai ales către noi care, cu gândul la cei ce cad prea adesea pradă armelor în război, ne bucurăm acasă, în țară, de binefacerea pacificării sufletești, de pace cu noi înșine, cu Dumnezeu și cu semenii noștri, ca să putem să dăm în dar, de Paști, pace tuturor celor ce sunt lipsiți de ea.

Iubiți credincioși și credincioase,

Așa cum ați primit de la preoți, din fața sfintelor altare, lumina pascală și așa cum v-a luminat Hristos cel înviat din morți, tot așa luați, din belșug, tot de la Mântuitorul, și pacea Sa, ca să ne împăcăm în noi înșine, ca să ne împăcăm între noi toți și ca să mărturisim împreună toți, nu numai astăzi, ci totdeauna și nu numai nouă și celor ai noștri, ci lumii întregi, „*cât sunt de frumoase picioarele vestitorilor păcii!*“ (Isaia 52, 7). Să ne umplem sufletele, inimile, viața, casele, satele, comunele, orașele de lumina și de puterea păcii lui Dumnezeu. Să dăm tuturor astăzi pace din pacea noastră sufletească! Să dăm pace tuturor celor cu care nu suntem în stare de pace! Să le-o oferim și celor cărora, adesea, noi nu le-am dat pace, și celor cărora le-am luat, cu voie sau fără de voie, pacea! Să mergem către toți cei ce nu știu că pacea este dumnezeiască! Să ne îndreptăm și către cei ce doar vorbesc despre pace, fără să o și aibă! Să le-o dăm noi și celor

violenți! Mai ales lor! Să-L rugăm pe Mântuitorul să le dea pacea Sa! Nu cum o dă lumea! Dă-le, Mântuitorule, tuturor celor din lumea noastră și mai ales celor în conflicte armate, dă-le, Doamne, „*pace tuturor!*“

Astfel împăcați și întăriți astăzi, de Sfintele Paști, iubiți părinți slujitori și dragi frați creștini, să ne îmbrățișăm unii pe alții, „*să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm toate pentru Înviere*“ și așa să slujim cu dragoste pe semenii noștri, țara, poporul și lumea noastră. Cu lumina lui Hristos în suflete, încredințați de puterea și binefacerea prezenței făcătorilor de pace, să nu-i uităm noi, toți creștinii, pe cei în suferința violenței, a sărăciei și-a lipsurilor de tot felul. Mărturisind prin credință și prin faptă pacea și dragostea lui Hristos în lumea noastră, să petrecem sănătoși de Sfintele Paști și să dăm „*pace tuturor!*“

Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!

*Al vostru de tot binele doritor
și către Mântuitorul, Domnul Păcii, rugător,*

† Casian,
Episcopul Dunării de Jos